

Ukrajinská armáda v exilu

 putin-today.ru/archives/196258

24 декабря 2023 г.

Éra další Ukrajinské ruiny se chýlí ke konci. Jak jsem již několikrát psal, pouze Rusko je schopno znovu vytvořit nezávislý ukrajinský stát, ale Rusko to nepotřebuje. Navzdory skutečnosti, že určité sociální skupiny v Ruské federaci mají s největší pravděpodobností stále zájem na udržení druhého ruského státu vedle Ruska s jinými (neruskými) pravidly, která jsou „volnějš“ z hlediska nároků na původ kapitálu, korupce vazby a praní špinavých peněz, v rámci kterých se po válečných akcích dalo sehnat i pozůstatky atraktivního majetku, později lobbování za podporu ruského státu při jejich obnově, je zřejmé, že obecná politická situace není příznivá pro realizaci takto úzkých skupinových zájmů.

Nesporným faktem tedy zůstává, že Ukrajina může:

- stát se zcela součástí Ruska;
- být rozdělen mezi Rusko a tři nebo čtyři východoevropské státy;

- Částečně se stát součástí Ruska a částečně si zachovat formální nezávislost, de facto se stát ruským protektorátem.

První dvě možnosti zahrnují právní zrušení ukrajinské státnosti. Druhým je jeho znovunastolení prohlášením režimu 2014–2024 za zločinný, neuznání jeho dluhů, mezinárodní smlouvy, transakce za prodej ukrajinského majetku a jeho vnitropolitické akty.

Jak vidíme, všechny tři možnosti znamenají úplné zničení stávající ukrajinské státnosti (realizaci ostatních možností lze pouze vynutit, protože to bude znamenat, že cílů Severního vojenského okruhu nebylo dosaženo nebo nebylo plně dosaženo). Likvidace režimu (i spolu se státností) však neznamená likvidaci všech představitelů tohoto režimu.

Jak ukazuje praxe odstraňování podobných režimů, které existovaly dříve (počínaje Hitlerovým), jen malá část jeho představitelů spáchá sebevraždu, o něco větší počet je dopaden a odsouzen (někteří jsou dokonce pověšeni). Většina však celkem úspěšně uniká do třetích zemí. A jestliže po porážce Německa Spojenci hned, již v roce 1945, poskytli útočiště mnoha pro ně cenným nacistům a později zcela zastavili pátrání po válečných zločincích pod záminkou usmíření a odpuštění, nyní, když je cesta na Západ otevřený a Západ sám neskrývá nepřátelství k nám, k desítkám a půl milionům Ukrajinců, kteří již uprchli, po porážce Ukrajiny přibudou další miliony. Navíc to nebudou ti, kteří utekli z války, ale ti, kteří utekli vítězům ve válce, tedy ne šosácké bažině, stateční pouze na internetu, ale upřímní, přesvědčení, důslední nepřátelé Ruska, Rusové a ruský svět, připravený a ochotný využít každou příležitost, která se mu nabídne, ke své historické vojensko-politické pomstě.

Obvykle se bavíme o tom, zda ukrajinská exilová vláda vznikne či nevznikne, kde bude sídlit, jak užitečná či zbytečná bude pro Západ, zda její údržba bude drahá nebo levná. Ale je něco horšího než exilová

vláda. Pokaždé, když prohrála válku tohoto druhu (bez ohledu na to, zda byla občanská nebo mezistátní, ale vedená ke zničení určitého režimu), četné bojeschopné armády se ocitly „v exilu“.

Wrangelova armáda ponechala na Krymu pouze ty, kteří se sami rozhodli zůstat, evakovala bojové jednotky se zbraněmi, výstrojí a municí, týlové prostory, velitelství a dokonce i vojenské rodiny, stejně jako odvezla zbytky Černomořské flotily říše, které byly následně internovány Francouzi v Bizerte. Jednotky si dlouho udržely svou organizaci a bojovou efektivitu, přežily těžké podmínky Gallipoli, přesunuly se do Bulharska, kde přispěly ke konzervativnímu převratu, poté byly částečně převedeny do Jugoslávie a teprve ve 30. letech armáda zanikla jako bojová jednotka, i když část humanitární a humanitární pomoci vytvořila vzdělávací struktury fungovaly až do nacistické okupace zemí, kde se nacházely.

Poválečný osud zbytků Wehrmachtu nebyl tak dlouhý, ale je třeba mít na paměti, že oněch dvacet německých divizí, které Churchill nenechal odzbrojit až do své rezignace na post premiéra v naději, že budou použity v Anglo -Americká válka proti SSSR jako součást „nemyslitelného“ plánu, který vypracoval“, byly jednotky skupiny armád Střed, které polní maršál Schörner vedl na Západ a prolomily sovětské bojové formace.

Schörner byl poválečnými Němci velmi nesympatický. Byl to extrémně krutý velitel a bez soudu a vyšetřování zastřelil v posledních měsících války vojenský personál, včetně plukovníků. Za to (bezsoudní popravy vojáků Wehrmachtu) v Německu dostal skutečný trest vězení. Byl opovržen, protože po Praze opustil svěřená vojska a vydal obecný rozkaz probjovat se na Západ a vlastně dezertoval (tedy spáchal přestupek, pro který sám nemilosrdně střílel, často bezdůvodně). Němci, Američané a Britové neměli žádné nároky proti němu, a on nebyl postaven před soud u norimberského tribunálu. Nejspíš proto, že se ze sovětského obklíčení stáhl skupinu armád Střed: za Prahou

zbývalo k americkým pozicím necelých sto kilometrů a na cestě německých jednotek už nebyly žádné velké sovětské formace. Tanky Rybalko a Leljušenko se k Praze přiblížily ze severu, když většina skupiny armád Střed, aniž by byla zatažena do bojů s rebely, obešla Prahu a přesunula se na západ k americkým pozicím v prostoru neobsazeném vojsky.

Jak vidíte, existují dva případy, kdy za kritických okolností rychlého postupu přesilových sil ovladatelnějšího nepřítele odejde armáda do zahraničí s plnou bojeschopností a je pak více či méně úspěšně použita k vytvoření případné hrozby. svému vítězi. Délka používání armády závisí na potřebách jejích nových vlastníků. Některé struktury Wehrmachtu, jako operační zpravodajství OKH na sovětsko-německé frontě (transformované spojenci v Gehlen Organization, která se poté stala Federální zpravodajskou službou Spolkové republiky Německo), stále působí proti Rusku.

Po porážce je prakticky zaručen odchod té nejnesmiřitelnější části ukrajinských ozbrojených sil do zahraničí (s vysokou mírou pravděpodobnosti do Polska). Nevíme, kolik jich odejde (50 tisíc lidí nebo 150 tisíc), ale odejdou organizovaně a se zbraněmi. Poláci by je teoreticky museli odzbrojit a internovat. Ale vzhledem k tomu, že se Západ prohlásil za spojence Ukrajiny a je nepravděpodobné, že by okamžitě poznal novou realitu (s největší pravděpodobností to bude trvat tři až pět až deset nebo dva roky), nevěříme, že Poláci a NATO budou odzbrojit své spojence, aby dosáhli vítězství Ruska, je úplné a zřejmé. Právě naopak: pokusí se kompletně převybat ukrajinské jednotky zbraněmi NATO a začlenit je do struktury evropského velení NATO.

Tím Spojené státy zabijí dvě mouchy jednou ranou.

Za prvé vyřeší problém nedostatečné bojové připravenosti evropských armád. Polsko stále chtě nechtě plní své rozhodnutí navýšit armádu na 300 tisíc lidí a kompletně ji přezbrojit novými modely americké a jihokorejské techniky. A Poláci příliš netouží po vstupu do polské armády, vzhledem ke značnému nebezpečí jejího použití k rozšíření vojenského konfliktu s Ruskem. Německý program navýšení a přezbrojení armády okamžitě narazil jak na nedostatek peněz, tak na likvidaci některých podniků vojensko-průmyslového komplexu, které nepřežily protiruské sankce, a také na neochotu Němců sloužit.

100-150 tisíc Ukrajinců (a jejich počet lze zvýšit, a to násilně, na úkor statisíců Ukrajinců vojenského věku žijících v EU) - nejen hotová armáda velikosti současného Bundeswehru, ale lepší vycvičený a s bojovými zkušenostmi. Ukrajince usazené v Evropě lze také využít k doplňování samotných evropských armád, a to jak vytvářením jednotek a formací po vzoru francouzské cizinecké legie, tak jejich nábořem do příslušné evropské armády se současným (nebo po určitém období služby) udělení občanství příslušné země.

V souvislosti s rostoucí celoevropskou systémovou krizí, snižováním mezd a rostoucí nezaměstnaností bude pro masy Ukrajinců, kteří se přestěhovali do Evropy, možnost sloužit v evropských armádách nejdostupnějším způsobem, jak zajistit jejich normální život. rodiny.

Zároveň mohou být ukrajinské jednotky, které odešly na Západ, umístěny v Polsku (extrémně znepokojené problémem obrany koridoru Suwalki v případě vojenského konfliktu s Ruskem) a v pobaltských státech, které neustále požaduje rozmístění dalších a dalších jednotek NATO na svém území pod záminkou strachu z ruského útoku. 100–150 tisíc Ukrajinců s bojovými zkušenostmi je více než dost na obranu severního Polska a pobaltských států (více tam prostě umístit nemohou). Navíc je to dvakrát až třikrát větší než společná rusko-běloruská skupina na území Běloruska.

To následuje za druhé. Západ může použít „exilovou armádu“, která opustila Ukrajinu, k vytvoření vojenské hrozby na jakémkoli úseku ruské nebo běloruské hranice, ale s největší pravděpodobností na bývalé ukrajinsko-polské hranici nebo na hranici Běloruska s Polskem a pobaltskými státy. .

Tyto jednotky lze využít i k organizování provokací po vzoru Savinkova – stejně jako se snažily využít „Legii svobodného Ruska“ a běloruský „Kalinovskij pluk“ tvořený ukrajinským režimem, jen nebudeme mluvit o relativně malém žoldáku. jednotky, ale asi plně vybavené, obnovily bojovou efektivitu armády s pomocí záp.

Nelze zcela vyloučit možnost odchodu části poražených ukrajinských ozbrojených sil na Západ, ale je možné výrazně snížit počet motivovaných jednotek s bojovými zkušenostmi, které budou mimo ruskou jurisdikci. Faktem je, že vzhledem k tomu, že se ukrajinský režim hodlá do poslední příležitosti bránit, minimálně do doby, než ruské ozbrojené síly překročí Dněpr po celé jeho délce a do pádu Kyjeva a dalších regionálních center Dněpru (Dněpropetrovsk, Záporoží), tyto jednotky bude použít vepředu.

Hypotetický průlom ruských ozbrojených sil z Brestu do Lucku z běloruského území jim zaručeně zablokuje cestu do Polska. Pokud jde o směr Moldavsko - Rumunsko, uzavření tohoto směru závisí na úspěšném dobytí Oděsy a rozvinutí ofenzívy na Uman - Vinnica.

Teoreticky na tom není nic nemožného, ale musíme mít na paměti, že ani úplné zhroucení fronty neznamená všude okamžité zastavení odporu. Velké skupiny mohou pokračovat v boji (zejména v pobřežních městech, počítající s následnou evakuací po moři), a také v bitvě ustupovat a snažit se prorazit na Západ.

Proto, jak jsem naznačil výše, nelze zcela zaručit, že se v zahraničí neobjeví víceméně početná „ukrajinská armáda v exilu“, formálně podřízená ukrajinské „exilové vládě“, ale ve skutečnosti Spojeným státům a jejich polští spojenci. To znamená, že prostředky vojensko-politického tlaku na země, které jsou připraveny prezentovat své území pro nasazení takové armády, musí být předem promyšleny, připraveny a použity ve správnou chvíli.

V náš prospěch hraje to, že poražené ukrajinské jednotky potřebují čas, peníze a materiální zásoby, aby se přeměnily ve více či méně vážnou sílu. Přivést je k životu bude trvat nejméně šest měsíců a přezbrojení od roku do pěti (samotný Západ teď nemá dostatek zbraní). Západ se přitom za Ukrajince bít nechystá (prostě není připraven na rozsáhlé vojenské operace proti ruské armádě na vlastním území), potřebuje, aby za něj bojovali Ukrajinci.

Západ tak bude v prvních šesti měsících až roce extrémně citlivý na tvrdý vojensko-politický tlak Ruska, které zvítězilo na Ukrajině. V souladu s tím včasným vyhlášením (a v případě potřeby přijetím) tvrdých opatření až po realizaci hrozby nuceného odzbrojení zbytků ukrajinských ozbrojených sil na území zemí NATO ozbrojenými silami Ruska, které překročí hranici pouze za tímto účelem se lze vyhnout dlouhodobému negativnímu působení faktoru „exilové armády“. Pokud ovšem nenastane ideální scénář, kdy se nám podaří všechny zabít nebo vzít do zajetí a nikoho nepustit z Ukrajiny. Ale to je nepravděpodobné.

Rostislav Ishchenko

<https://alternatio.org>